

Foci a réten

A kisréten mindig örvénylett a fű. Néha ijesztően, máskor alig észrevehetően, finoman, ahogy a homok pereg. Gilda nem szeretett befutni a közepéig, ha focizni mentek, mindig kapus akart lenni. Frank, Sapi és Jacek, Pavel és ő. Néha Jutta is kijött, de nem állt be játszani, leült a képzeletbeli partvonalon.

Aznap is megálltak a kertek alján, és nézték, nincsenek-e ott a nagyfiúk. Általában nem voltak, csak estefelé érkeztek, mielőtt elmentek volna a dombokon túli faluba szórakozni. De néha előfordult, hogy már délután összeverődtek ott, és a szüleik pincéiből meg kamráiból kilopott borokat ittak.

A fű fényes volt, és nagyon lassan örvénylett, félig cseppfolyósan. Gilda nem szólt egy szót sem, beállt a kapuba, biztonságos közelben a kertek felé vezető gyalogúthoz. Mindig csodálattal nézte a többieket, ahogy átvágnak a terepen, futnak a fűfogatagban, mintha ott se lenne az örvény. Talán tényleg nem veszik észre. A fű csak fű. Föld a talp alatt, aránytalan, ferde focipálya, nyílt terep, nem figyelnek lefelé, ahogy a fejük fölött az ég se.

Valahonnan a cserjés felől érkeztek a nagyfiúk. Pavel idegesen kisimította a homlokából a hajszalakat. Gilda véletlenül Frank szemébe nézett, hunyorított. Frank csontos halántékán vízcsöppök szikráztak, és ugráltak a szóke sörtéi, ahogy az állkapcsát össze-összeszorította. Jacek még nem vette észre a közeledőket, az arcát törölgette a pólójával, aztán visszaállt a másik kapuba, ugyanolyan hegesztett kerítésrudak közé, amilyenek előtt Gilda is ácsorgott, rugózott, nyújtózott. Sapi beállt középre, ő volt a bíró. Mutatta, hogy szabadrúgást adott Franknak. Jacek ekkor látta meg a közeledőket, kapkodva kereste Pavel tekintetét, hogy megkérdezze, tényleg folytatják-e, de Pavel úgy tett, mintha nem venné észre, Sapit nézte, biccentett Franknak, hogy végezze el a rúgást. Nem volt hajlandó foglalkozni a közeledő alakokkal. Hárman jöttek, egyikük talán nem is idevalósi, a másik kettőt látásból ismerték. Valószínűleg a falutábla környékén épült házakban laktak.

A nyurga srác kissé lemaradt, előtte a nem idevalósi gyalogolt, meggyújtatlan cigarettával a szája sarkában. Legnagyobb léptekkel a széles vállú, ismerős fiú közeledett, egy kicsit még tetszett is Gildának, látta már a buszmegállóban. Rövid dzsekit és farmernadrágot hordott, hasonlított azokra a srácokra, akiket külföldi tévéfilmekben látott. Tulajdonképpen biztonságban érezte magát. Tudta, hogy ebből a háromból kettő biztosan az anyja tanítványa volt, róla meg mindenki tudja, hogy a tanító néni lánya, szóval nem fogják bántani. És ezért nem fogják bántani a barátait sem.

Nem is úgy néztek ki, mintha bántani akarnák őket, legföljebb elzavarni. Amikor közelebb értek, a széles vállú fiú egyszerűen beszaladt, és egy viszonylag szép csellel elvette a lab-

dát Paveltól. Amikor egy ennyivel nagyobb fiú cselez egy ennyivel kisebb fiútól, az csak viszonylag lehet szép. Pavel éppen Frankot akarta kikerülni, amikor a széles vállú odaért, és egyszerűen jobbról elkanalazta előle a labdát, mire Pavel inkább a meglepetéstől, mint a könnyű ütközéstől térdre esett, aztán hasra, de azonnal fölpattant. – Mit akarsz?! – kiabálta a fiú felé meglepő hangerővel, de addigra az már a hóna alá csapta a labdát. – Tetszik nekem ez a laszti – mondta. – Jó minőség. Biztos nem hazai. – Nem hát – köpte Pavel. – Apám hozta külföldről.

Lassan a két másik fiú is odaért, megálltak a pálya képzeletbeli szélén. Jutta a másik oldalon guggolva hátrált az ösvény felé. Senki rá sem hederített, akár el is szaladhatott volna. Néhány perc múlva valóban eltűnt. Frank, Sapi, Jacek és Gilda úgy álltak mozdulatlanul a helyükön, mintha szoborjátékot játszanának.

Akkor a srác letette maga elé a labdát, és azt mondta, gyere, vedd vissza. Ha sikerül, a tiéd. Ha nem, akkor viszont az enyém. Pavel fújtatott, és bólintott egy egészen kicsit, akaratlanul, egyáltalán nem akart beleegyezni, de tudta, hogy nincs választása, a nyaka magától mozdult. Gilda szólni akart valamit. Döbbenet vette észre, hogy nemhogy gombóc van a torkában, de a száját sem tudja kinyitni. Mintha összecsavarták volna az állkapcsát. Nézte a lassú örvényt, az örvényben a kis alakokat, a barátait és a valamivel nagyobbakat. A labda úgy gubbasztott Pavel és a széles vállú fiú között, mint egy rosszkor elhangzott mondat, amelyet valaki sértésnek vett.

Pavel mély levegőt vett, és nekilódult, de a fiú már fordult, és elrejtette előle a labdát. Próbálta balról és jobbról is megkerülni, becsúszeni, kikotorni, de csak futkározott és kápirgált a lábával, mindent összevetve mulatságos látványt nyújtott. A nagyfiú el is nevette magát, Gilda ekkor biztosra vette, hogy végül úgyis vissza fogja adni azt a szép focilabdát, hiszen csak szórakozik, csak meg akarja mutatni, hogy menő, talán a nem idevalósi barátja előtt akar felválni. És valóban, egyszer csak félreugrott, Pavel épphogy el nem esett megint, most a saját labdájában. A nagyfiú is szuszogni kezdett, csillogott az orrán a verejték, kézfejjével törölte le, és azt mondta, jó, a tiéd, kis pöcs.

És még mielőtt Pavel összeszedte volna magát, a fiú egy hatalmasat belerúgott a labdába, hogy felröpült az ég felé. A cipőorr és a labda találkozásának hangja szokatlanul erős volt, mintha nem is egy rúgást, hanem valami hatalmas csapást hallottak volna. Mind megálltak és bámulták. Soha életükben nem láttak ekkora lövést.

Álltak az örvényben a szikrázó ég alatt, és a labda egyre kisebb pont lett az égen, borsónyi, aztán mákszemnyi, és ők csak nézték, mozdulatlanul, egy hang nélkül, és még akkor is nézték, amikor már egyáltalán nem látták, vagy még azt hitték, hogy látják, égette a szemüket az ég fehérje, a káprázatban néha úgy tűnt, hogy ismét meglelték azt a parányi pontot, amely most a labda, ami azt jelentette volna, hogy minden úgy történik, ahogy történnie kell, de csak muslica szállt el a szemük előtt, vagy egy madár suhant el a magasban, olyan gyorsan és hirtelen irányváltással, hogy a szemük csak egy-két pillanatig észlelte. Sokáig álltak még, arccal az égnek a zuhogó fényben, és Gildának az jutott eszébe, hogy sosem voltak még mind egyszerre ennyi ideig csöndben, és sosem voltak még ilyen szépek, habár nem tudta volna megmondani, mi a szép a varas térdeikben, összeizzadt pólóikban, csapzott hajukban, koszos körmeikben, gyöngyöző, tanácstalan homlokukban.

Elsőnek Sapi mozdult meg, dörgölni kezdte vaskos nyakát. Kivételesen nem szólalt meg, nem morgott, és nem adott ki semmiféle idegesítő hangot. A pálya képzeletbeli szélén az egyik fiú felszisszent, mintha azt mondta volna a csodálat hangján, hogy aasszta vagy basszameg, mire a széles vállú fiú is elfordította a fejét az égről. Nem nézett Pavelre, Pavel se nézett rá. Senki nem nézett a másikra, a nagyfiúk átvágtak a lassú örvényen, és elindultak a falu felé a kertek között. ■ ■ ■

Szeifert Natália 1979-ben született Zircen. Előző kötete, *Az altató szerekről (Ágyregény)* a Kalligram Kiadónál jelent meg 2017-ben. Egyszer elhatározta, hogy a hátralevő életét fák figyelésével fogja tölteni, de közbenjött valami. A *Mi van veletek, semmi?* című regénye 2019-ben jelent meg a Kalligramnál.